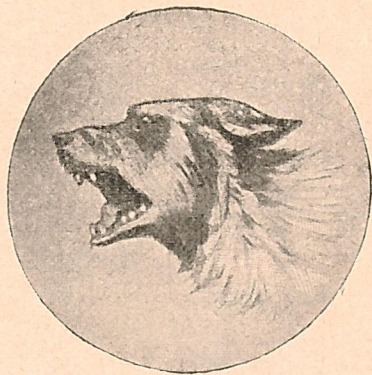

Вѣтърътъ все повече се усилваше и виеше страховито. Азъ крачехъ бавно и се вслушвахъ да видя нѣма ли да различа и друго виене. Изъ единъ пжтъ изтрѣпнахъ—стори ми се, че чухъ вълци да виятъ. Погледнахъ наоколо—страшни сѣнки се мѣрджелѣха надалечъ. Сгруваше ми се, че отъ всѣкъдѣ съмъ заобиколенъ отъ страшна глутница.

— Караманъ! извикахъ азъ уплашенъ и чакахъ да дойде моя спасителъ при мене — нъ той не идваше.

— Караманъ! повторихъ азъ, — Карамане! умолително го зовѣхъ, а той все още се бавеше. И азъ затичахъ задъ стадото — тамъ гдѣто той вървѣше—да видя за него. Нѣмаше го. Гдѣ може да бже той, върния ми Караманъ? Нима сега въ тази опасностъ и той ще ме остави? . . .

Азъ още повече се уплашихъ и вгледанъ назади по оставената отъ овцетѣ диря, отчаяно завикахъ: — Карамане! . . Караманчо! . .

И ето най-сетнѣ той долете и се хвърли по обичая си връзъ мене. Азъ го пригърнахъ и окураженъ се вгледахъ наоколо, сѣкашъ да му посоча опасността. Нъ нищо страшно не се виждаше вече. Далече се мѣрджелѣха люшкани отъ вѣтъра дървета. Разбрахъ, че вълцитѣ — това е било моятъ